

CARL MESTERTON ❖ MIISA LINDÉN
❖ ANNA-LISA MESTERTON

METSOLAT

Uusi tie

Carl Mesterton
Miisa Lindén
Anna-Lisa Mesterton

Metsolat

Uusi tie

SAGA Egmont

Metsolat – Uusi tie

Cover image: Shutterstock & Unsplash

Copyright © 1997, 2024 Carl Mesterton, Miisa Lindén, Anna-Lisa Mesterton and SAGA

Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727060309

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I

Ruska oli Kainuussa komeimmillaan, ja tietenkin tuosta luonnon väriloistosta sai nauttia myös Hoikka. Vaarojen rinnustat ja Kalajärven rannat esittelivät maisemia ihasteleville ihmisille kaikki mahdolliset keltaisen, ruskean ja punaisen sävyt. Joka vuosi näytti siltä kuin luonto olisi tällä tavoin yrittänyt jättää pohjoisen asukeille mahdollisimman vahvan muiston auringosta ja lämmöstä. Niitä ilman kun jouduttaisiin taas tulemaan toimeen koko pitkä talvi.

Elettiin lokakuun alkua vuonna 1993.

Leppävaaran punainen talo ja samanvärinen navettarakennus nököttivät omassa rauhassaan tuuhean kuusimetsikön suojassa, Urjan vaaran kainalossa. Talon pihassa seisoi harmaa Mersu, jonka katolla oleva kyltti paljasti taksiksi. Sen kuljettaja, Juho Huovinen, nojasi autonsa kylkeen ja poltteli rauhallisesti tupakkaa.

Sisällä tuvassa ei ollut läheskään yhtä leppoisaa. Leppävaaran isännän ja emännän aatokset eivät tahtoneet millään löytää

yhteistä säveltä tuona aamuna, eivät niin alun ensimmäistä yhteistä tahtia.

Antti Metsola ähisi äkäisenä pukiessaan päällystakkia päälleen, ja Annikki-vaimo asetteli suu tiukkana viivana huivia päähänsä seinäpeilin edessä.

– Ota käsineet kanssa.

– Mitä?! Antti rämäytti.

– Käsineet tuolta hyllyltä, Annikki sanoi ja nosti ruskean kauppakassin uunin kupeesta.

Antti teki sentään niin kuin toinen käski ja sujautti nahkakäsineet ulsterinsa taskuihin.

– Perkele, lompakko! hän ähkäisi sitten ja lähti makuuhuoneeseen.

– Tuu nyt jo, Annikki patisti. – Huovinen on oottanut jo vaikka kuinka kauan.

– Joo joo joo, Antti jupisi takaisin tupaan tullessaan. – Eihän se nyt mittaria pidä päällä tuossa meidän pihassa.

– Miten nii? Miksei pitäisi? Ei sunkaan se mitään hyväntekeväisyyttä oo tänne tullut tekemään, Annikki tuhahti. Hän avasi oven ja asteli Antti kannoillaan eteiseen. – On tämä kanssa kun pitää kauppamatkatkin tehdä taksilla. Kyllä tulee maitolitralla hintaa.

Antti ei sanonut mitään. Hän tuuppasi oven takanaan kiinni ja koitti vielä, että se tuli lukkoon. Ennen vanhaan Leppävaaran ulko-ovi ei ollut lukossa edes öisin, mutta sen jälkeen kun navetta oli muuttunut Erkin laskettelukeskuksen toimistoksi, oli isäntäväki tavannut lukita oven kauemmas lähtiessään. Saattoihan pihassa käydä aivan ventovieraitakin.

– Terve. Antti kohotti kättään Huoviselle.

– Terve terve, Huovinen vastasi. – Ja päivää emännällekin, hän lisäsi avatessaan Annikille auton oven.

– Päivää vaan. Annikki könyysi takapenkille kasseineen. – Tuli Huoviselle pitkä odotus, kun ei isännän lippalakki meinannut löytyä, ja sitten oli lompakkokin hukassa...

– Oo nyt. Antti mulkaisi vaimoaan istuessaan Huovisen viereen.

– Vai oli kampeet kateissa, Huovinen naurahti. – Semmosta sattuu semmosta sattuu. Kattelin siinä joutessani, että Erkin toimisto tarvii piakkoin uuden maalin.

– Niihän tuo tarvis, Antti myönsi.

– Ei Erkki siinä enää kauan oo. Annikki kurottautui takaa, jotta sai äänensä paremmin kuuluville. – Se on suunnittelemassa uutta toimistoa sinne mäkeen.

– Mistä sitä vielä tietää, Antti murahti.

– Tietää tietää, Annikki vänkäsi vastaan. – Eilenhän se siitä viimeksi puhui.

Huovinen tihrusti peruutuspeilistä Annikkia:

– Vai tulee sinne uusi pytinki? No ohan se lähempänä pääkallopaikkaa, on toki. Ja helpompaahan se on niille laskettelijoillekin, kun on toimisto siinä hollilla.

– Nii, Annikki sanoi. – Niin se pittää aatella.

Antti katseli naama lukuisilla kurtuilla ulos ikkunasta. Talven varalle myllätyt viljapellot näyttivät mustilta ja mutaisilta. Pian ne peittyisivät raskailla ja paksuilla lumipeitteillä.

– Minä justiinsa tuossa aamulla sanoin Antille, että menee ihan mahottomaksi meidänkin elämä sitten kun se toimisto muuttaa siitä pihapiiristä pois. Erkki ei käy senkään vertaa kotona mitä nyt. Sitten meillä ei oo ketään kускаamassa kylälle.

– Joo joo, Huovinen nyökytteli päätään. – Sinä et sitte oo, Antti, uusinut sitä ajokorttiasi?

– Eihän semmosia uusia sääntöjä vanha mies pysty..., Annikki aloitti.

– Minä pystyn! Antti ärähti niin kiukkuisena, että Huovista olisi naurattanut. Hän katsoi kuitenkin viisaammaksi pitää suupielensä kurissa.

– Mitä kun viimeksikin sitä kirjasta pänntäsit, niin pelkäksi kiroiluksihan se meni. Ethän sinä ymmärtänyt yhtään mitään niistä lisäkilvistäkään mitä oli niitten liikennemerkkien alla...

– Äh!

– Eikä ne uudet silmälasitkaan auta, jos ei mee säännöt päähän, Annikki kuittasi kipakan sananvaihdon. – Kyllä meidän on vissiin korkea aika muuttaa tänne kylälle sieltä korvesta.

– Minä en muuta minnekään! Antti oikein vingahti.

Huovinen vilkaisi peilistä, miten Annikki pyöritti päätään takapenkillä.

– Jaaha, perillä ollaan. Mersu kaarrettiin ammattimiehen ottein matalan marketin eteen.

– Joo, kiitosta vaan, Antti yritti saada leppoisuutta ääneensä. Hän kaivoi vaivalloisesti lompakon takataskustaan. – Se on sitten maksun aika.

– Kiitos, Huovinen, Annikki sanoi noustessaan autosta. – Me päästäämkin meidän Eevan kyydissä takaisin.

– Jaaha, että on ite kunnanlääkärin kuljetus tiedossa, Huovinen naurahti samalla, kun otti Antilta rahat. – Tämä piisaa hyvin, kiitos vaan. Jokos Eeva on muuttanut miehensä kanssa siihen Vähälän entiseen asuntoon?

– Joo, siellähän ne nyt asuvat, Antti vastasi. – Se onkin perhanan hienosti korjattu semmoseksi, että Stigu pääsee liikkumaan sillä pyörätuolillaan...

– Tuu nyt jo Antti! Annikki huusi marketin ovelta. – Että Huovinen pääsee jatkamaan matkaansa!

Kaupassa ruokaostokset jäivät emännän huoleksi. Antti suuntasi kulkunsa suoraan rauta-puolelle. Mitään sen kummemmin etsimättä hän katseli hyllyjen tarjontaa. Jokunen mutteri pääsi hetkeksi oikein kouraan pyöriteltäväksi. Vähän ajan päästä Antti kuitenkin saapasteli takaisin elintarvikepuolelle ja siellä kylmätiskin luo, missä Annikki valikoi parhaillaan sopivaa jauhelihapakkausta.

– Minä meen käymään Hiltusella, Antti ilmoitti.

– Mitä sinä siellä?

– Meen kahtomaan, mitä siellä punamulta maksaa.

– Jaa, no minä tuun sitten sitä kautta.

Antti jätti vaimonsa täyttämään ostoskärriä ja lähti itse ulos marketista. Kulman takana oli Hiltusen pikkuruinen kauppa. ”Katoava luonnonvara” niin kuin opettaja Ronkainen oli sitä nimittänyt kampanjoidessaan aikoinaan nykyistä markettia vastaan. Ihmeesti pieni puoti oli sinnitellyt ja pysynyt pystyssä. Osittain kai siksi, että se oli lähinnä kylän vanhemman miesväen kohtausta paikka ja osittain myös siksi, etteivät sen pitäjät, äiti ja poika Hiltunen, puuhastelleet leveämmän leivän toivossa vaan lähinnä omaksi ilokseen ja ajan kulukseen.

Leevi Hiltusen posket punoittivat kuten tavallista eivätkä suinkaan raittiista ilmasta johtuen. Antti saattoi tuntea vanhan viinan tuoksahduksen, jota oli yritetty sinnikkäästi peittää jollakin väkevällä pastillilla. Hiltusen vanha äiti istui kuin väsynyt varis korkealla jakkaralla kassakoneen vieressä.

Uupunut, harmaa olemus ei kertonut kuitenkaan koko totuutta. Tarkat silmät havaitsivat kaiken, mitä puodissa tapahtui, ja suuri kyömynenä kääntyi aina salamannopeasti siihen suuntaan, missä milloinkin puhuttiin.

– Terve Kreetta, Antti sanoi ja silmiin ilmestyivät ilkikuriset juonteet. – Et oo sitten lähtenytkään tänään raveihin.

Greta Hiltunen nauroi kovalla äänellä.

– Lähetkö mukaan ensi sunnuntaina? hän heitti Antille vastakysymyksen.

Antti pudisti päätään.

– E sieltä mitään voita.

– Elä puhu. Voitithan silloin kerrankin, kun minä vähän opastin, Greta sanoi eikä Antti voinut kieltää asian totuutta.

– Ei taida emäntä päästää enää, Leevi Hiltunen virnisti.

– Minä meen mihin haluan, Antti sanoi rehvakkaasti, ja äiti ja poika Hiltunen vilkaisivat toisiaan. – Jaa ensi sunnuntaina...

Antti pyöritteli ajatusta päässään. Se houkutteli, mutta Antti kyllä tiesi, että Annikki laittaisi topin sellaisille haaveille.

Annikki kun inhosi pelaamista. – Enpä taida viittää lähteä, on luvattu niin huonoja kelejäkin, Antti mutisi puoliääneen ja tökki sormellaan erivärisiä avaimenperiä, jotka kellivät korissa tiskin päällä.

– Terve! Pienikokoinen, vilkasliikkeinen Veikko Tuutti astui ovesta sisään. – Katohan, Anttikin on täällä. Vai ootko jo muuttanut kokonaan kylälle?

– En, enkä muuta, Antti vastasi ykskantaan.

– Vai niin oot sen aatellut. Mutta entäs jos Annikki muuttaa? Ei oo, kuule, hyvä olla siellä Leppävaarassa ilman sopankeittäjää. Tuutti räpsäytti silmäänsä ja laski sitten iltapäivälehdessä kädestään tiskille. – Se joutuu Juhantalo valtakunnanoikeuteen

tämän kuun yhestoista. Ei voi mitään, vaikka kuinka olisi ollut ministerinä.

– Niihän tuo joutuu. Leevi Hiltunen painoi nenänsä melkein kiinni hymyilevän Kauko Juhantalon värikuvaan.

Anttikin yritti kuikuilla lehteä.

– On se niin merkilliseksi mennyt tämä maailma, hän mutisi.
– Kun ei enää tiedä, kehenkä voi luottaa.

– Semmosia koplareita ne on kaikki, lausui Greta Hiltunen tuomionsa. – Omaan pussiinsa ne siellä pelaa, ja tavallinen kansa maksaa laskut.

– Näin on, Leevi Hiltunen vielä alleviivasi äitinsä mielipiteen.

– Joko on punamullan hinta selvinnyt? Annikki kysyi kauppaan tullessaan. – Päivää vaan kaikille.

– Mikä punamulta...? Antti rapsutti niskaansa.

Monitoimikone puski voimakkaasti Urjan vaaran rinnettä ylös, tasoitti sitä. Tänä talvena aukeaisi laskettelijoille kaksi uutta täyspitkää rinnettä entisten kolmen lisäksi. Ja olihan sitten vielä pienemmät rinteet aloittelijoille ja hännänhuippuna lastenrinne. Kahteen uuteen ylpeyden aiheeseen tulisi myös valaistukset.

Erkki katseli tyytyväisenä koneen menoa. Pitkän hatunlipan alta pilkisti pitkä ja kapea nenä. Hymy veti silmät viiruun. Oli siinä peli! Ja vielä omien ja Heikin keksintöjen ja kehittelyjen tulos! Kunhan niitä saisi vielä muutaman lisää, niin rinteiden kunnossapito sujuisi kuin tanssi.

Erkki oli niin syvällä omissa ajatuksissaan, ettei edes huomannut, kun Kari Kaukovaara ajoi maastoautollaan melkein hänen selkäänsä kiinni.

– Mikä perkeleen kone tuommonen on? Kari uteli kävellessään Erkin viereen.

Erkki vilkaisi vanhaa vihamiestään eikä vaivautunut esittämään vaatimatonta.

– Onpahan vaan semmonen kone, että painaa hommia kesät ja talvet. Ei tarvihe ruostuttaa pressun alla turhan panttina puolta vuotta.

– Jaa onko tuo se, minkä te väsäsitte tampparista?

– Sehän se, Erkki vastasi.

Kari rypisti ahavoituneita kasvojaan pelkästä kateudesta.

– No, et oo aatellut ruveta kauppaamaan sitä, jos se niin erinomainen on?

– Oohan minä, Erkki heitti mahdollisimman välinpitämättömästi. – Suunnitellaan Heikin kanssa oikein sarjatuotantoa pidemmän päälle. Ruottissa olisi jo kova kysyntä.

– Jaa, Karin ääni kuulosti tukahtuneelta. Hän rykäisi kuivaa kurkkuaan. Erkkiä olisi naurattanut mutta hän hillitsi itsensä.

– Mikäs sinut tänne mäkeen lennätti? hän kysyi.

Kari terästäytyi ja oli siinä samassa taas entisensä, riidanhaluinen ja äreä.

– Sitä vaan tulín ilmoittamaan hyvissä ajoin, että kun te nyt sen Stigun kanssa suunnittelette sitä moottorikelkkavuokrausta, niin Kaukovaaran mailla ei sitten ajella.

– Jaa. Erkki kurtisti kulmiaan. – No, ohan sulla oikeus kieltää se. Eiköhän täällä riitä läänii yllin kyllin ilman sinun peltojasikin.

– Tuut vielä huomaamaan, etten minä oo ainoa isäntä, joka on tämän päätöksen takana.

Erkki ei viitsinyt vastata enää toiselle. Hän lähti kävelemään hiljalleen rinnehotellia kohti. Kari sai hänen sappensa kiehumään vanhaan malliin.

– Kävin muuten levittämässä haot Helenankin haudalle ennen kuin lumi tulee! Kari huusi vielä Erkin perään. – Tuskinpa sulla olisi ollut aikaa siihen!

– Huomasin, kun kävin eilen illalla hautuumaalla, Erkki murahti takaisin. – Kiitti vaan.

Hän astui sisään hotellin ovesta, ja saman tien hurahti Karin auto jo ohi. Kuraa ruopien se katosi kylälle johtavalle tielle.

Erkki käveli vastaanottotiskille. Liisan pikkuista olemusta tuskin havaitsi tietokoneen laatikkomaisen näytön takaa.

– Terve, onko tulossa porukkaa? Erkki kysyi ja nosti lippalakkinsa takaraivolle.

Liisa näpytteli keskittyneen näköisenä uusia varauksia tietokoneelle.

– Hirveesti, hän vastasi. – Alkaa olla joulukin kohta jo täynnä.

– Oho, Erkki henkäisi mielissään. – Ei hullumpaa. Missäs Osmo on?

– Koulussa, se pääsee kolmelta tänään. Liisa oikaisi selkensä ja pyöritti muutaman kerran hartioitaan. – Mä ajattelin muuten pitää huomenna vapaata, kun pitäis pussittaa loput yrtit. Käykö?

– Käy kai. Se uusi tyttöhan voi tulla tänne vahtimaan puhelinta... mikä sen nimi nyt on...

– Taru, Liisa auttoi.

– Ja sano Osmolle, että sen pitäis vähän suunnitella sitä saksalaisten erämaavaellusta. Sehän on jo ensi viikon lopulla. Minä en päässyt niistä perille, että haluavatko ne laskea koskia vai eivät, mutta kai siihenkin on varauduttava. Osmo tietää, montako kumivenettä pitää järjestää.

– Joo, mä sanon sille.

– Ja laavujen pitää olla kunnossa. Saksalaiset on niin pirun siistiä sakkia.

– Hoituu, Liisa lupasi. – Tänä iltana Osmolla on muistaakseni kunnanvaltuuston kokous mutta onhan tässä aikaa vielä ens viikonloppuun. Kaikki järjestyy, ei sun tarvi huolehtia.

– Ok, nyt minä meen kahville.

– Mee vaan. Taru on siellä.

Liisan ylennys siivoojasta vastaanottovirkailijaksi oli sujunut yllättävän kivuttomasti. Vastuu oli selvästi tehnyt Liisasta aikuisemman. Hän otti tehtävän tosissaan. Tietysti varsinainen koitos – laskettelijoiden ryntäys keskukseen ja heidän pitämisensä tyytyväisinä – oli taas odottamassa edessäpäin, mutta Erkki luotti Liisaan. Sitä paitsi viime kädessä koko rinnekeskuksen toiminta pysyi tiukasti kolmissa ammattitaitoisissa käsissä, Erkin, Stigun ja Riitan. Jokainen heistä saattoi tarpeen tullen auttaa pientä mutta pippurista Liisaa.

Ravintolassa oli hiljaista. Erkki haki mustan kahvin ja voipullan ja meni istumaan ikkunapöytään. Hän levitti Kainuun Sanomat eteensä mutta ei ehtinyt paneutua uutisiin, kun kännykkä jo pirisi povitaskussa.

– Metsola, Erkki vastasi.

Soittaja oli Riitta. Hän oli odotellut navettatoimistossa Stigua, jotta he olisivat tehneet yhdessä seuraavan vuoden hiihtolomatarjoukset, mutta Stigua ei ollut kuulunut koko aamuna työmaalle.

– No voihan helvetti, Erkki puuskahti. – Eikö kukaan muistanut sanoa sulle, että Stigun isä on Hoikassa käymässä. Stigu pitää pari päivää vapaata.

– Onpa hauska kuulla ees nyt. Riitan äänessä kuului selvä ärtymys.

– Tämä oli semmonen tahaton kommunikaatiokatkos, Erkki yritti lepyttää toista. – Me varmaan molemmat luultiin, että sinä tiedät, niin sen täytyy olla.

– Minä oon tässä firmassa aina viimeinen, jolle kerrotaan missä mennään, Riitta jatkoi marmatusta.

– Elä nyt, ehän minä tietäisi rinnekeskuksen asioista mitään, jos en aina kysyisi sulta, Erkki lepytteli toista. – Ja katotte ne tarjoukset Stigun kanssa sitten viikonlopun jälkeen.

– No, ei kai tässä muutakaan voi tehdä. Minä alan sitten käydä läpi tuota laskupinoa. Ohan sitä hommaa siinäkin.

– Minä tapaan tänään vielä sen urakoitsijan, joka on innostunut tekemään sen meidän uuden toimistopyttingin ja kelkkavaraston ja mitä kaikkea siihen lopulta sitten tulee. Katotaan mitä äijä sanoo ja koska olisi varaa aloittaa. Minä en tuu enää tänään sinne toimistolle. Soita jos on asiaa.

– Joo.

Erkistä tuntui siltä, että hänen piti vielä jotenkin ottaa Riittaa huomioon.

– Ootko lähössä viikonlopuksi taas Sotkamoon?

– En, Riitta vastasi napakasti. – En tiedä, meenkö enää koskaan. Nyt minä jatkan töitä, terve.

– Terve... Erkki hämmästyí toisen reaktiota. Ja vaikkei hän sen enempää ajatuksia uhrannutkaan koko asialle, hän sentään ymmärsi, että Riitan ärtyneisyys oli selvässä yhteydessä Sotkamossa asuvaan miesystävään.

Erkki hörppäsi jäähtyneen kahvinsa ja uppoutui sanomalehteen eikä enää muistanut koko puhelua, kun Stigu hiukan myöhemmin tuli isänsä kanssa ravintolaan.

– Täällähän se pomo on, Stigu virnisti ja lykki pyörätuolinsa Erkin pöydän luo.

– Jaa, terve vaan. Erkki nousi ja kätteli Nils Eklundia. – Ja tervetuloa Kainuuseen.

– Kiitos kiitos, kyllä teillä on täällä niin upea syksy, ettei meillä Paraisilla tiedetä tällaisesta mitään. Aivan kerta kaikkiaan hieno ruska sielläkin... mikä se putous oli? Nils katsoi kysyvästi poikaansa.

– Hepoköngäs, Stigu auttoi.

– Jaa te ootte olleet sielläkin, Erkki sanoi. – Istukaa alas ja juokaa kahvit. Hei! Erkki huusi nuorelle, hoikalle naiselle, joka antoi juuri juomakoria keittiöstä. – Taru, sekö sun nimesi oli? Tuohan näille herroille kahvit ja pullat ja paa ne sinne mun piikkiini.

– Ei ei, Nils yritti estellä.

– Totta kai. Täytyy sitä sen verran kestitä firman talousjohtajan isäukkoa, Erkki nauroi.

– Mä kerroin isälle, että meille rakennetaan vielä uusi rakennus, johon tulee moottorikelkkojen huoltotilat ja kaksi saunaa ja toimisto ja pyykinpesutila. Oletko jo muuten jutellut sen urakoitsijan kanssa? Stigu kysyi.

– En oo vielä. Se lupas tulla tänne kahden maissa, Erkki vastasi. – Katotaan sitten, minkälaista aikataulua se on aatellut.

– Onko teillä monta moottorikelkkaa? Nils uteli samalla kun hymyili lämpimästi Tarulle, joka laski kahvikupin ja pullalautasen hänen eteensä pöydälle. – Kiitos kiitos.

– Viisitoista vasta eikä oikein kannata enempää hankkiakaan ennen kuin saadaan niille kunnon tilat, Erkki selitti.

– Ei se olekaan ihan pieni investointi sellainen rakennus, jonka pitää toimia monena, Nils pohdiskeli ja haukkasi ison palan voipullastaan.

– Ei niin, Stigu myönsi. – Mutta me ollaan kuitenkin Erkin kanssa tultu siihen tulokseen, että kannattaa käyttää firman laajennukseen se, mitä mäestä tulee voittoa. Erkinhän täytyy lunastaa tämä keskus kunnalta kymmenen vuoden sisällä, mutta kunta ei ole määrännyt mitään vuosittaista maksua, niin että... kai ymmärrät.

– Jo joo, aivan, Nils nyökytteli. – Tietenkin kannattaa tulot sijoittaa toimintaan.

– Ehän minä kaikkia tuommosia ilman Stigua olisi tajunnut, Erkki myönsi auliisti. – Kyllä se oli meikäläiselle lottovoitto saaha se tänne töihin.

Stigu virnisti hämillisenä kehuista ja keskittyi kahvinjuontiin.

Antti oli jo kolmatta kertaa kylässä Eevan ja Stigun luona mutta vieläkin hän jaksoi kierrellä ihmettelemässä muutoksia, joihin kunnanlääkärin vanha asunto oli joutunut mukautumaan. Kylpyhuone oli lähestulkoon samanlainen kuin se invalidivessa, johon hän oli erehtynyt menemään kerran Kajaanin kylpylässä, missä he olivat olleet Annikin kanssa kuntouttamassa ja virkistämässä itseään. Keittiössä kaapistot ja työtasot olivat paljon matalammalla kuin normaalissa keittiössä, ja ylipäättään kaikki oli suunniteltu pyörätuolissa elävää asukasta silmällä pitäen, vallan nerokkaasti Antin mielestä.

Eeva oli tehnyt ylimääräisiä päivystyksiä. Sen takia hän sai nyt olla pari päivää rauhassa kotona, kun Nils oli käymässä. Keittiön pöydällä oli iso korillinen sämpylöitä, jotka Eeva oli aamulla leiponut. Annikki ja Antti kehuivat niitä kilpaa.

– Kylläpä Nils ja Stigu viihtyvät reissullaan, Annikki totesi, kun miehiä oli odoteltu jo tunnin verran ja Antti alkoi näyttää pahaenteisen rauhattomalta.

– Stigu esittelee varmaan koko kunnan, Eeva hymähti.

– Eikös sillä Nilsillä oo semmonen mahottoman iso koirakin?
Antti kysyi. – Jättikö se sen sinne Paraisille?

– Joo, Joppe on kennelissä nämä muutamat päivät, Eeva vastasi. – Se on jo niin vanhakin, että tällöinen matka olis ollut sille liian rankka.

– Olisi vielä käynyt niin kuin...

– Ei puhuta siitä, Annikki katkaisi Antin lauseen alkuunsa.

– Ei tietenkään, mitä siitä puhumaan. Antti kyhnytti korvallistaan. Häntä harmitti, kun oli ollenkaan johtanut ajatukset Tassu-mopsin suuntaan. Koiran kohtalo oli emännälle kova paikka. Oli käynyt nimittäin niin surkeasti, että tuo pieni tuhisija oli kuollut kesällä sydänkohtaukseen. Jaana oli välttämättä halunnut Tassun mukaansa, kun he olivat lähteneet Jaakon kanssa Ouluun ostamaan uusia korituolinpäällisiä. Oli ollut pakahduttavan kuuma, ja autossa tietysti vielä helteisempää. Tassu oli alkanut korista oudosti, aivan kuin se ei olisi saanut lainkaan ilmaa. Ristivetokaan ei ollut auttanut. Ei sekään, kun he olivat pysähtyneet huoltoasemalle juottamaan koiraa. Jaana oli valellut sen turkkia viileällä vedellä mutta turhaan. Tassu oli luonut viimeisen kostean katseen itkevään Jaanaan ja jättänyt tämän maailman.

Annikki ei voinut vielääkään puhua tapauksesta, niin rakkaaksi tuo pieni luontokappale oli hänelle ehtinyt tulla.

– Minä muuten kuulin tänään, että kunta aikoo vuokrata sen rivitaloasunnon edelleen, Eeva vaihtoi äkkiä keskustelun aihetta.
– Tehän voisitte nyt aivan hyvin muuttaa sinne.

Iki-ihanan Metsolat-sarjan päätösosa!

Leppävaarassa puhaltavat muutosten tuulet, kun Antti ja Annikki ovat muuttaneet tilalta pois. Myös heidän lastensa ja lastenlastensa elämissä on tapahtunut, ja itse kukin on saanut osakseen niin iloja kuin suruja: on perustettu perheitä ja yrityksiä, edetty uralla, solmittu ihmissuhteita, koettu karikkoja ja jatkettu eteenpäin.

Autioitunutta Leppävaaraa ei jätetä heitteille, vaan hyvässä kunnossa olevassa talossa on tarkoitus pitää yllätyksenä vielä joulujuhlat – tai kahdet!

Metsolat on rakastettu suomalainen draamasarja, jota esitettiin alun perin 1993–1995. Kuvitteelliseen kainuulaiseen Hoikan kuntaan sijoittuva sarja seuraa Metsoloiden perhettä, jonka kohtalot osuivat lähelle suomalaisten katsojien sydämiä. Metsoloiden monipuolinen henkilögalleria tuo esiin eri-ikäisten ihmisten kokemuksen maaseudusta, rakkaudesta ja velvollisuuksista ja kuvaa aidolla tavalla yhden perheen kohtaloita.

Kirjasarjan kirjoittajatiimi koostuu myös *Metsolat*-televisiosarjaa käsikirjoittaneista suomalaisen tv-alan ammattilaisista.